

Klaar voor de start

De rugzak scheurde bijna uit. Toch kon Jasper het niet laten er nog ééntje bij te proppen. Uit alle macht tilde hij de zware vracht op het tafeltje naast zijn bed. "Wel wat zwaar," stelde hij met een diepe zucht vast. Maar toen hij begon te tellen trok er een lach over zijn gezicht. "Drieëndertig stripboeken," somde hij tevreden op. "En zes gewone en een voorleesboek. Dat moet genoeg zijn. Want ik ga natuurlijk niet de hele week zitten lezen."

Met een plof liet hij zich op bed vallen. Zijn ogen vernauwden zich tot twee smalle splé-tjes. Het ene na het andere idee trok als een spannende film aan hem voorbij. "Verstop-pertje spelen," fluisterde hij zacht, "met Sara en de anderen. En tikkertje. En voetballen." Van pret begon hij te grinniken. "En takken slepen uit het bos om een hut te bouwen. Misschien dat we dan 's avonds een kampvuur mogen maken." Plotseling trok er een diepe rimpel boven zijn neus. "Stom. Ik weet eigenlijk geeneens of er wel een bos is. Zo even aan Sara vragen." En met een paar stevige rukken aan het koord trok hij zijn rug-zak dicht.

Vanaf het moment dat ze op de wereld kwamen waren ze al samen. Jasper het eerst, op een paar tellen na gevolgd door Sara. Ze vonden het wel leuk om tweeling te zijn. Al za-ten ze elkaar ook wel eens in de weg. En trok de een het haar uit het hoofd van de ander. Maar meestal ging het wel goed. Ze kenden elkaar van haver tot gort. Op zich wel mak-kelijk. Hoef je niet zoveel uit te leggen. Voor de rest waren ze totaal verschillend. Ook wel prettig. Dan lijkt tenminste niet alles hetzelfde.

Zo was hij nogal klein van stuk met een paar grappige sproeten rond zijn neus en kortge-knipt borstelhaar dat alle kanten opsprong.

Hij was een alleslezer. Als kleine hummel las hij de etiketten op de potten pindakaas. En later de kleuter en kinderboeken. En weer later de strips. En de kranten. Alles wat los en vast zat las hij. Sara niet. Die speelde veel liever. Lekker ravotten met haar vriendinnen uit de buurt. En verkleden. Daar was ze gek op. De ene keer als zigeunerin met een bon-te sjaal door haar zwierige blonde haren. Of een andere keer als danseres. Dan trippelde ze met haar lange benen door de kamer en draaide ze al giechelend rondjes. Voor Jasper. Maar die zag haar niet. die las.

"Is er een bos?" schreeuwde Jasper naar Sara's kamer iets verderop.

"Waar?" zuchtte Sara terug, terwijl ze een knoop uit haar veter probeerde te halen. "Ja, hallo waar, waar we heen gaan natuurlijk," bromde Jasper. Het bleef stil in de andere ka-mer. "Bij ons vakantiehuis in de Ardennen," riep hij luidkeels. Weer niets.

"Daar word ik ook niets wijzer van," besloot Jasper. Hij ging op zijn bed staan en probeer-de uit het schuine dakraam naar de straat te kijken. "Zie jij al wat?" probeerde hij nog één keer. Hij hoorde hoe ze naar het raam liep van waaruit ze het paadje achter het huis kon zien.

"Nee. Niks. Niemand." klonk het terug.

"Het is niet eerlijk," mopperde hij. "Grote mensen mogen altijd te laat komen."

"Jasper!" hoorde hij Sara gillen, "Ik zie ze." "Wie?" gilte hij terug.

"Wisse en Sietske," klonk het opgewonden. "En Hans ook."

Jasper begon te grinniken. Wisse was leuk, altijd grapjes. Hij kon hele gekke bekken trekken. En Sietske had het altijd koud. "Zij heeft vast haar eigen straalkacheltje meege-nomen. Wedden?" zei hij tegen zichzelf.

En Hans? Die zou wel weer heel veel foto's gaan maken. Deed hij ieder jaar als ze met z'n allen op vakantie gingen. Hans hield ook van lezen. Dan deed hij zo'n half brilletje op. Jasper had het ook eens geprobeerd. Stom gezicht. Echt iets voor oude mensen.

Hij keek nog eens uit het raam. Die lange daar, was dat Piet niet? Ja hoor, gekke Piet met z'n Zwiebelbenen en een woeste kop met haar. Kijk hem sjouwen met die koffers. Vast vol boeken. Om uit te vertellen, voordat zij gingen slapen. Gaaf vond Jasper dat. Hé, daar zag hij Lida ook. Zij kon de lekkerste pannenkoeken van de hele wereld maken."M-mmmmmmm," deed Jasper, "lekker, met rozijntjes en krenten en appel, of met stroop, of kaas, of jam." Het water liep hem al in de mond. Dat wordt weer verwennen. Wel mak-

kelijk met al die grote mensen, bedacht Jasper zich. Als ze maar niet zo teuten, dan vallen ze best wel mee. En hij sprong met een knal van zijn bed op de grond.

"Zachtjes," schreeuwde Ben van beneden. Dat was zijn vader.

"Als de bliksem hier komen," riep Maja er achter aan. Dat was zijn moeder.

"Dat bedoel ik nou," mopperde Jasper met een boze blik. Maar toen z'n zus zijn kamer binnestormde was hij het al weer vergeten.

"Ze zijn er!" riepen zij allebei tegelijk. "Kom op! Wie het eerste er is." Samen vlogen ze holderdebolder de trap af.